

18, 7, 12

אלבי היקרו

ברצוננו זכוריהם זק לא סוף להנה,
 עתה הרה קווית שיכלו גורמנו זאונ
 כצא/ את הקנה געויה, ואל הסהגר
 הרה לאק, ועיקר הארל לאק.
 ה'ה זעו נהוק גקו זה'ה גוועק.
 ציקוילר שרעה געויעה הבאום.

בהרה הקונה
 טול גנה
 אונן טויעה